

prism

บทเพลงปีศาจ

悪魔が来りて笛を吹く

โยโคมิโซะ เซชิ

เจียน

ขนาด คีตัสาร

แปล

คืนตะอิจิกำลังนอนเลือกกลิ้งอ่านหนังสืออยู่
เขาเป็นผู้ชายที่มารยาทไม่ค่อยดีเท่าไร
ถ้าไม่เอนตัวลงขณะอ่าน เนื้อหาจะไม่ยอมเข้าหัว
- โยโคมิโซะ เซชิ

การอ่านดีรากรูทไฟส์ดิษฐ์

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ* ในตอนที่มีชื่อว่า *บทเพลงปีศาจ* ซึ่งเป็นอีกตอนหนึ่งที่มีนักอ่านจำนวนมากชื่นชอบและถามหาอยู่เสมอ โดยเรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อขุนนางผู้เชี่ยวชาญด้านการเป่าฟลูตหายตัวไป ก่อนถูกพบเป็นศพกลางป่า หลายคนเชื่อว่าเขาฆ่าตัวตายเนื่องจากตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีโจรกรรมชุดอำมหิต แต่ลูกสาวของเขากลับไม่เชื่อว่าศพนั้นคือพ่อของตน จึงได้ให้वानให้คินดะอิจิช่วยสืบหาความจริง โดยหารู้ไม่ว่านี่เป็นเพียงบทโหมโรงของคดีฆาตกรรมสุดเล็ดเย็นที่มีเบื้องหลังอันน่าสะทือนใจ

อย่างไรก็ตาม นี่เป็นอีกหนึ่งคดีที่สะท้อนถึงความบิดเบี้ยวในจิตใจของผู้คนยุคหลังสงครามได้เป็นอย่างดี อีกทั้งนอกจากเรื่องราวของคดีอันน่าพิศวงแล้ว ภายในเล่มยังกล่าวถึงบทเพลงสุดสะพรึง “*ปีศาจผู้มาเป่าขลุ่ย*” ซึ่งผูกซ่อนความลับดำมืดเอาไว้อีกด้วย และนี่คือเรื่องราวสุดเข้มข้นเกินคาดเดาตามสไตล์การเขียนของโยโกมิโซะ เซชิ

prism

คำนำผู้แปล

คงไม่เป็นการ “สปอยล์” กันมากไปหากจะบอกว่า “บทเพลง” ในชื่อเรื่อง *บทเพลงปีศาจ* นี้หมายถึงดนตรีตะวันตก โดยเฉพาะเพลงที่บรรเลงโดยฟลูต... เครื่องเป่าลมที่ทำให้กำเนิดเสียงจากการสั่นสะเทือนของลิ้น หรือเรียกให้เข้าใจง่ายๆ ก็คือ “ขลุ่ย” ในดนตรีสากล ทั้งชื่อเรื่องภาษาญี่ปุ่นที่ว่า *Akuma ga Kitarite Fue o Fuku* หากแปลตรงตัวคือ “ปีศาจผู้มาเป่าขลุ่ย”

ฟลูตเป็นเครื่องดนตรีที่นิยมใช้ในการบรรเลงเพลงคลาสสิก ชาวญี่ปุ่นนิยมฟังเพลงคลาสสิกกันมาก แม้จะไม่มีตัวเลขที่แน่ชัดว่าดนตรีคลาสสิกมีส่วนแบ่งเท่าไรในตลาดเพลงของญี่ปุ่น (ซึ่งใหญ่เป็นอันดับสองของโลก) แต่ก็คาดว่าน่าจะสูงไม่น้อยหากดูจากฐานแฟนเพลงที่เหนียวแน่น การแสดงคอนเสิร์ตซึ่งจัดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ปีหนึ่งก็หลายพันครั้ง รวมถึงการที่สถานที่จัดแสดงดนตรีคลาสสิกยอดนิยมอย่าง Suntory Hall และ Tokyo Bunka Kaikan ต่างก็มีตารางการแสดงแน่นเอียดตลอดทั้งปี เมื่อดนตรีคลาสสิกเป็นที่ชื่นชอบเช่นนี้ จึงไม่แปลกเลยที่ญี่ปุ่นจะสร้างนักดนตรีหรือแม้แต่วายทกรชื่อดังระดับโลกอย่างโอซาวะ เซจิ หรืออิโนอุเอะ มิจิโยชิ ออกมาได้มากมาย

ดนตรีคลาสสิกไม่ได้จำกัดอยู่แคในแวดวงของนักดนตรีและแฟนเพลงเท่านั้น ความจริงแล้วคนญี่ปุ่นซึมซับดนตรีคลาสสิกเข้าไปในชีวิตประจำวันมากกว่าที่คิด เราอาจได้ยินเพลงของโมซาร์ท ไซคอฟสกี วิวัลดี ราเวล รัคมานีโนฟ ฯลฯ ในโฆษณาของธนาคาร บริษัทห้างสรรพสินค้า ร้านซูท เครื่องดื่มชูกำลัง ร้านซูชิ ไปจนถึงยาระงับกลิ่นกาย ถ้าใครเคยอยู่ญี่ปุ่นในช่วงสิ้นปีก็จะเห็นว่ามีสถานีโทรทัศน์หลายช่องถ่ายทอดสดคอนเสิร์ตดนตรีคลาสสิก *ซิมโฟนีหมายเลข 9* ของเบโทเฟน แล้วชาวญี่ปุ่นก็ตั้งใจดูกันตั้งแต่ต้นจนจบเสียด้วย

เมื่อครั้งเข้าเรียนโรงเรียนมัธยมปลายที่ญี่ปุ่น ดิฉันจำได้แม่นเลยว่า ในพิธีเปิดภาคการศึกษา มีช่วงแนะนำน้องใหม่ให้รู้จักเพลงโรงเรียน เนื้อเพลง พร้อมโน้ตอยู่ในหน้าแรกของสมุดบันทึกพกพาประจำตัวนักเรียน ตอนที่ คุณครูบอกให้เปิดสมุด ดิฉันก็นึกว่าคุณครูจะสอนร้องเพลง แต่เปล่าเลย พอเสียงเปียโนดังขึ้น เพื่อนๆ ทุกคนต่างพร้อมใจกันร้องเพลงในทันที แบบไม่ลังเล ทั้งให้เด็กที่อ่านโน้ตไม่เป็นอย่างเราเคັงคว้าง ได้แต่พะงาบๆ ตามน้ำไป มารู้อทีหลัง (จริง ๆ ก็เดาได้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว) ว่าคนญี่ปุ่นได้รับการปลูกฝังพื้นฐานทางดนตรีอย่างจริงจังมาตั้งแต่เด็ก

สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่ย้อนกลับไปได้ไกลถึงสมัยเมจิ ญี่ปุ่นในยุคนั้นกำลังปรับตัวครั้งใหญ่เพื่อก้าวให้ทันโลกตะวันตก ดนตรีคลาสสิกก็เป็นหนึ่งในวัฒนธรรมที่รับเข้ามาพร้อมกับระบบการศึกษาสมัยใหม่ การเรียนดนตรีจึงไม่ใช่สิ่งที่สงวนไว้สำหรับผู้มีพรสวรรค์ แต่เป็นความรู้พื้นฐานของการศึกษาในโรงเรียนยุคนั้นและสืบทอดมาจนเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน

ผลงานของโยโคมิโซะ เซชิ เรื่องนี้ต่างจากหลายเล่มที่ผู้อ่านคุ้นเคย เพราะเหตุการณ์หลักไม่ได้เกิดขึ้นในหมู่บ้านชนบทของญี่ปุ่น แต่เป็นเรื่องราวในเมืองหลวงที่มีกลิ่นอายความเป็น “ตะวันตก” ผ่องอยู่ในองค์ประกอบหลายอย่าง โดยเฉพาะดนตรี แน่่อนว่าสำหรับคนที่คุ้นเคยกับดนตรีคลาสสิก และวัฒนธรรมตะวันตกเป็นอย่างดีเเจกเช่นผู้อ่านชาวญี่ปุ่น เพียงแค่ทอดสายตาผ่านตัวหนังสือก็น่าจะรับรู้ถึงบรรยากาศในเรื่องได้ไม่ยาก อย่างไรก็ตาม หากมีท่วงทำนองของขลุ่ยหรือฟลูตเปิดคลอไปด้วยขณะอ่าน หรือแม้เพียงติดตรึงอยู่ในโน้ตประสาธ อรรถรสของนิยายเรื่องนี้ก็น่าจะยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ ดิฉันจึงอยากแนะนำให้ฟังดนตรีจากภาพยนตร์

หรือละครเรื่องนี้ประกอบการอ่าน จะสืบค้นทางอินเทอร์เน็ตด้วยชื่อนิยายภาษาญี่ปุ่น 悪魔が来りて笛を吹く หรือสะกดด้วยอักษรโรมันจิ *Akuma ga Kitarite Fue o Fuku* แล้วตามด้วยคำว่า フルート หรือ Flute ก็ได้ นอกจากนี้อาจลองค้นหาด้วยชื่อภาษาอังกฤษว่า *Devil Plays Flute* ก็ได้เช่นกัน

ฟังแล้วรู้สึก “สะพรั่ง” อย่างไร ถ้ามีโอกาสก็ลองมาเล่าสู่กันฟังนะคะ

ทดลองอ่าน

ชมขนาด คีตีสาร

ปีศาจผู้มาปางลွย

ตอบนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกทรมานใจเหลือเกินที่จะต้องหยิบปากกาขึ้นมาเขียนบทแรกของเรื่องราวน่าสะพรึงกลัวนี้

ถ้าให้พูดตามตรง ข้าพเจ้าไม่อยากจะเขียนเรื่องนี้เลย ช่างน่าอึดอัดใจที่ต้องถ่ายทอดคติน่าประหลาดประหลาดนี้ให้ทุกคนรับรู้ มันช่างเป็นคติน่าสยดสยอง เต็มไปด้วยคำสาปและความชิงชัง แทบไม่มีส่วนใดที่ทำให้ผู้อ่านเบิกบานใจได้เลย

แม้ข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้เขียนก็ยังเดาไม่ได้ว่าบรรทัดสุดท้ายของเรื่องราวนี้จะลงเอยอย่างไร แต่สิ่งหนึ่งที่บอกได้ก็คือ ทันทีที่ปิดหนังสือ ทุกคนคงรู้สึกอึดอัดจากความมืดมนและอารมณ์หมองหม่นอันไร้ทางออก โดยทั่วไปเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมและการสืบสวนแทบไม่มีเรื่องไหนจบติดอยู่แล้ว แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าคตินี้อาจทำให้ผู้อ่านรู้สึกแ่อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ข้อนี้ดูเหมือนจินตคติโคสุเกะ เองก็เห็นด้วย เขาตุล่งเล่ไม่น้อยที่จะหยิบยื่นข้อมูลให้ข้าพเจ้า

ความจริงคตินี้มีเนื้อหาสองสามเรื่องที่ควรกล่าวถึงก่อนหน้าการผจญภัยของจินตคติซึ่งข้าพเจ้าได้ลงมือเขียนอย่างต่อเนื่องในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา หากดูจากช่วงเวลา เหตุการณ์นั้นน่าจะอยู่ระหว่างคดี “ร้านแมวดำ” กับคดี “อย่าออกมาเดินตอนกลางคืน” การที่จินตคติจับใจไว้ม่ยอมบอกให้ข้าพเจ้ารู้เสียที คงเพราะกลัวว่าผู้อ่านจะไม่สบายใจหากต้องพบเจอกับ

ความมืดมนเกินพรรณนาของคดี ผู้เกี่ยวข้องที่เอาแต่สาปแช่งกัน หรือแม้แต่ความเกลียดชังและความพยายามข่มขู่รุนแรง

แต่ด้วยความที่สำนักพิมพ์เร่งรัดต้นฉบับเหลือเกิน สุดท้ายข้าพเจ้าจึงตัดสินใจเปิดเผยเรื่องราวทั้งหมดโดยได้รับความเห็นชอบจากคินดะอิจิถึงข้าพเจ้าเคยบอกว่าไม่อยากและไม่กระตือรือร้นที่จะเขียน แต่พอได้จับปากกาแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าข้าพเจ้าพยายามทุ่มเทกำลังทั้งหมดในการเขียนบันทึกเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้เพียงใด

รอบโต๊ะของข้าพเจ้าที่กำลังจับปากกาอยู่ในขณะนี้ มีข้อมูลหลากหลายที่คินดะอิจิส่งให้วางอยู่เต็มไปหมด แต่ในจำนวนนั้น สิ่งที่ต้องดูความสนใจของข้าพเจ้ามากที่สุด ได้แก่ ภาพถ่ายหนึ่งใบและด้านหนึ่งของแผ่นเสียง

ภาพถ่ายมีขนาดเท่าโปรชนิดยัตตร เป็นภาพครึ่งตัวของสุภาพบุรุษวัยกลางคน ตอนนั้นชายคนดังกล่าวมีอายุนับแบบสมัยก่อนได้ 42 ปี (ขออนุญาตทำความเข้าใจกับท่านผู้อ่านว่า จากนั้นไปข้าพเจ้าจะใช้วิธีดังกล่าวในการบอกอายุ คือในวันที่ลืมหาอายุโลกก็นับว่ามีอายุ 1 ปีเลย เนื่องจากในสมัยที่เกิดคตินั้นยังไม่มีระบบการนับตามวันเดือนปีจริงเช่นในปัจจุบัน) ซึ่งเรียกกันว่าเป็นวัยคราวเคราะห์ของผู้ชาย¹ ไม่รู้เพราะคิดเช่นนั้นหรือจินตนาการถึงเหตุการณ์สยดสยองที่กำลังจะเล่าต่อไปกันแน่ จึงทำให้ข้าพเจ้ารับรู้ถึงเงาความมืดเกินพรรณนาทันทีที่ได้เห็นรูปโฉมของชายผู้นี้

ชายคนดังกล่าวจัดว่าเป็นคนผิวคล้ำ หน้าผากกว้าง แสกผมด้านซ้ายอย่างเรียบร้อย จมูกโด่ง คิ้วขมวดเคร่งเครียด ดวงตาสีเข้มนวลให้รู้สึกว่ามีแว่จะมีอารมณ์รุนแรงแต่ก็มักเก็บซ่อนไว้ในส่วนลึกของจิตใจ ปากเล็กริมฝีปากค่อนข้างบาง แต่ไม่บ่งบอกถึงความเหี้ยมโหด ตรงข้ามกลับดูใจสะอาดแบบผู้หญิง ถึงอย่างนั้นคางที่ค่อนข้างกว้างก็แสดงให้เห็นว่า ภายใต้อารมณ์ใจเปราะบางคล้ายสตรีนั้นน่าจะแฝงไว้ด้วยความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวซึ่งไม่รู้ว่

¹ วัยที่ชาวญี่ปุ่นเชื่อกันว่าดวงไม่ดี จะมีโชคร้าย วัยคราวเคราะห์ของผู้ชายคือเมื่ออายุครบ 25 ปี 42 ปี และ 60 ปี ส่วนผู้หญิงจะมีวัยคราวเคราะห์เมื่ออายุ 19 ปี 33 ปี และ 37 ปี

จะระเบิดออกเมื่อไรหากคิดจริงจังขึ้นมา

บุรุษในภาพสวมสูทเรียบขรึม เนกไทเชือกเส้นหนึ่งห้อยอยู่บนหน้าอก บ่งบอกถึงความเป็นศิลปิน

ถ้าให้กล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับความรู้สึกที่ได้รับจากองค์ประกอบโดยรวมของภาพคือ ชายผู้นี้มีลักษณะของชนชั้นสูงและหน้าตาดีไม่น้อย เขานี้แหละคือสึบากิ ฮิเดสุเกะ อดีตชิซากุ² ผู้มีบทบาทสำคัญที่สุดในคดีสยองขวัญที่ข้าพเจ้ากำลังจะกล่าวถึง ครึ่งปีหลังจากที่ฮิเดสุเกะถ่ายรูปนี้ เขาก็หายตัวไปราวกับถูกชะตาลิขิตให้เป็นเช่นนั้น

นอกจากภาพถ่ายนี้ ยังมีอีกสิ่งที่ข้าพเจ้าสนใจมาก มันคือผลงานเดี่ยวฟลูตที่ถูกบันทึกลงในแผ่นเสียงขนาดสิบนิ้ว แผ่นเสียงนี้ผลิตขึ้นภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยบริษัทแผ่นเสียงจี มีชื่อแผ่นว่า “ปีศาจผู้มาเป่าขลุ่ย”

ผู้ประพันธ์ทำนองและเป่าฟลูตได้แก่สึบากิ ฮิเดสุเกะ ที่ข้าพเจ้าเพิ่งแนะนำไป เขาแต่งเพลงนี้เสร็จและอัดเสียงลงแผ่นได้ราวหนึ่งเดือนก่อนจะหายตัวไป

ข้าพเจ้าจำไม่ได้แล้วว่าเปิดแผ่นเสียงดังกล่าวฟังไปก็รอบก่อนลงมือเขียนต้นฉบับ แต่ยังรู้สึกหวั่นไหวกับความน่าขนลุก และความอ้างว้างชวนหดหู่ของเพลงทุกครั้ง ไม่ใช่เพราะนึกถึงเรื่องราวที่จะเล่าต่อไป ทว่าท่วงทำนองนั้นฟังดูประหลาดราวกับมีบางอย่างในบันไดเสียงผิดเพี้ยนจนจังหวะคลาดเคลื่อน นี่เองที่ทำให้ท่วงทำนองอันเปี่ยมด้วยการสาปแช่งซึ่งซึ่งทวีความน่ากลัวน่ารันทด

ข้าพเจ้าแทบไม่รู้เรื่องดนตรี แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าเพลงนี้มีส่วนคล้ายคลึงกับ*ฮังกาเรียนพาสเทอรัลแฟนตาซี*ของดอปป์เลอร์³ อย่างไรก็ตาม เพลงของ

²ขุนนางลำดับที่ 4 ในระบบขุนนางของรัฐธรรมนูญสมัยเมจิ ซึ่งแบ่งขุนนางออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ โคซากุ โคซากุ (เขียนด้วยอักษรคนละตัวกับโคซากุลำดับแรก) ฮากุซากุ ชิซากุ และดันซากุ เทียบได้กับฐานันดรไวกานต์ของยุโรป

³Albert Franz Doppler (ค.ศ. 1821 - 1883) นักเป่าฟลูตชาวออสเตรีย

ตอบปีเตอร์ยังฟังดูว่าเรงสไตน์อยู่ข้าง ตรงข้ามกับเพลง*ปีศาจผู้มาเป่าขลุ่ย* ของฮิเดสึเกะซึ่งอามิติตและเคร่าสลดตั้งแต่ต้นจนจบ ยิ่งเมื่อฟังท่อน เครสเซนโด (ที่ดังขึ้นเรื่อย ๆ) อันคลุ้มคลั่ง ก็ความรู้สึกราวกับได้ยินเสียงคำราม ที่เต็มไปด้วยความอาฆาตและการสาปแช่งจากวิญญาณคนตายซึ่งเวียนว่าย ในฟากฟ้ามีมิติยามค่าคืน จนขนาดคนฟังเพลงไม่รู้เรื่องอย่างข้าพเจ้า ยังอดผวาจนขนลุกชูไม้ได้

ชื่อเพลง*ปีศาจผู้มาเป่าขลุ่ย* น่าจะปรับเปลี่ยนมาจากท่อนหนึ่งใน บทกวีนิพนธ์*ร้านขายเครื่องแก้ว* อันเลื่องชื่อของคิโนชิตะ โมกุทาโร⁴ ที่ว่า “คนตาบอดมาเป่าขลุ่ย” แต่เพลงนี้ไม่ได้ให้ความรู้สึกเช่นเดียวกับบทกวีของ โมกุทาโร เพราะมันคือเสียงคำรามของขลุ่ยปีศาจโดยแท้ พูดอีกอย่างได้ว่า นี่คือท่วงทำนองแห่งคำสาปและความชิงชังเกินบรรยาย

ขนาดคนนอกอย่างข้าพเจ้ายังสังหรณ์ถึงลางร้ายอย่างรุนแรงเมื่อได้ ฟังเพลง แล้วบรรดาผู้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์จะยิ่งตกใจและกลัวเกรง เพียงใด เมื่อจู่ ๆ ได้ยินเสียงพลุดังขึ้นหลังการหายตัวไปของฮิเดสึเกะ... มันคงมากเกินไปกว่าที่ข้าพเจ้าจะคาดเดาได้

ปีศาจผู้มาเป่าขลุ่ย... ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้เองว่า ภายใต้อันพิศมัยอันมืดมนนั้นคือที่ซ่อนกุญแจซึ่งจะช่วยไขปริศนาคดีน่าสะพรึงกลัวที่กำลัง จะเล่าต่อไป

จะว่าไป ค.ศ. 1947 เป็นปีที่หน้าสังคมของหนังสือพิมพ์คึกคักไปด้วย ข่าวมากมาย อย่างน้อยที่สุดพวกเราจำได้ว่าเกิดคดีใหญ่สะเทือนขวัญ ประชาชนทั่วประเทศถึงสามคดี ผู้คนต่างมองออกว่าสองในสามนั้น เกี่ยวโยงกัน แต่น่าประหลาดว่าอีกคดีหนึ่งซึ่งถูกมองว่าเป็นคนละเรื่อง โดยสิ้นเชิง แท้จริงแล้วกลับมีส่วนพัวพันอย่างแยกยากกับสองคดีแรก

นั่นคือคดีเท็นกินโดอันโด่งดัง ซึ่งสร้างความตื่นตระหนกให้สังคม ยุคนั้นเป็นอย่างยิ่ง

⁴ นักกี นักประพันธ์บทละคร (ค.ศ. 1885 - 1945) ผลงานส่วนใหญ่สะท้อนอารมณ์ ความรู้สึกและความงามแบบสมัยใหม่ ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของสติปัญญาและความมีเหตุผล

เพียงแค่เขียนชื่อคดีเห็นกินโด...ก็อาจทำให้ใครหลายคนสะดุ้งวาบ แสดงให้เห็นว่าความทรงจำเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ยังคงแจ่มชัดและตราตรึงอยู่ในใจของผู้คนจวบจนปัจจุบัน

ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่ต้องสาธยายรายละเอียดของคดีซ้ำอีก เพราะเหตุการณ์นี้ร้ายแรงชนิดที่ว่าไม่เคยพบเห็นมาก่อน ข้ายังไม่เคยมีตัวอย่างปรากฏในประวัติศาสตร์อาชญากรรมโลก ถึงขนาดถูกหนังสือพิมพ์ต่างชาตินำไปประโคมข่าว แต่ก็ขอเล่าโดยสังเขปเพื่อไว้อีกครั้ง

เรื่องเกิดขึ้นเมื่อเวลาประมาณสิบโมงเช้าของวันที่ 15 มกราคมในปีนั้น ชายผู้หนึ่งเดินเข้าไปในร้านเห็นกินโด สถานประกอบธุรกิจอัญมณีชื่อดังในย่านกินซ่า

ชายผู้นั้นอายุราวสี่สิบปี ผิวค่อนข้างคล้ำ รูปร่างหน้าตาดีชวนให้ผู้พบเห็นรู้สึกว่ามีชาติตระกูลสูงส่ง เขาสวมปลอกแขนพนักงานสุxonามัยกรุงโตเกียว มือข้างหนึ่งหอบหิ้วกระเป๋าแบบที่พวกแพทย์ถือกัน

ชายคนดังกล่าวยื่นนามบัตรแสดงตนว่าชื่ออิงชิ อิจิโร สังกัดกรมสุxonามัยกรุงโตเกียว แล้วขอเข้าพบผู้จัดการในห้องด้านหลังติดกับร้าน เขาพูดด้วยท่าทางซึ่งขังว่ามีโรคระบาดเกิดขึ้นในละแวกใกล้เคียง ดังนั้นพนักงานผู้มีหน้าที่ติดต่อกับลูกค้าทุกคนต้องดื่มยาป้องกันโรค

หลังเกิดเหตุมีคอนออกมาดำเนินการกระทำของผู้จัดการและพนักงานทำนองว่า การหลงเชื่อตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ทางการโดยขาดสติไตร่ตรอง เป็นพฤติกรรมที่ไร้ความเป็นประชาธิปไตยโดยสิ้นเชิง แต่จะโทษคนเหล่านั้นก็ไม่ถูก เนื่องจากบุคคลที่อ้างตนว่าชื่ออิงชิ อิจิโร นั้นมีบุคลิกดี ท่าทางก็สุชุมเปี่ยมด้วยความเชื่อมั่น จึงไม่มีพิธีรีตองให้ผู้ใดสงสัยเลย

ด้วยเหตุนี้ ผู้จัดการจึงเรียกพนักงานมารวมกันในห้องของตนทันที พวกพนักงานคงกำลังว่างอยู่เนื่องจากยังเช้าจึงไม่ค่อยมีลูกค้าเข้าร้านและเพิ่งตกแต่งตู้โชว์สินค้าเสร็จพอดี จึงมากันพร้อมหน้าทั้งพนักงานหน้าร้านและแม่บ้านที่ทำความสะอาดข้างใน เมื่อรวมผู้จัดการด้วยแล้วมีจำนวนทั้งสิ้น 13 คน

พอบุคคลน่าสงสัยผู้อ้างชื่ออิงชิ อิจิโร เห็นว่าทุกคนในร้านมารวมกัน

หมดแล้ว ก็บรรจงหยิบขวดสองชนิดออกจากกระเป๋ารินใส่ถ้วยชาเท่าจำนวนคน ก่อนสาธิตวิธีดื่มอย่างกล่าวด้วยตนเอง

เหล่าสุจริตชนคงไม่คาดคิดแม้แต่ย่อว่าในอีกไม่กี่วินาทีให้หลังชะตากรรมสุดสยงจะรอพวกเขาอยู่ ทุกคนต่างดื่มยาทั้งสองชนิดจนหมดถ้วยตามคำแนะนำ จากนั้นไม่กี่อึดใจ ความน่าสะพรึงกลัวดุจดั่งภาพจากนรกก็ปรากฏขึ้น

สารที่ทุกคนถูกหลอกให้ดื่มคือโพแทสเซียมไฮยาไดรด์ บรรดาพนักงานพากันล้มระเนระนาด บางคนทรุดลงขาดใจตายทันที ที่เหลือก็ส่งเสียงครวญครางก่อนถึงวาระสุดท้ายขณะตื่นทรนทรายไปรอบๆ

เมื่อเห็นเช่นนั้น ชายเจ้าเล่ห์ผู้อ้างตนว่าชื่ออิงซิ อิจิโร ก็ยึดสมบัติทุกอย่างของตัวเองลงกระเป๋าล้วกระโจนออกจากห้องผู้จัดการ ก่อนฉวยเครื่องเพชรในร้านแผ่นหนีไปบนถนนกินซ่า ต่อมาเมื่อมีการสำรวจอย่างละเอียดจึงรู้ว่าอัญมณีที่คนร้ายขโมยไปในตอนนั้นมีน้อยเกินคาด กล่าวกันว่าคิดเป็นราคาปัจจุบันคงมีมูลค่าเพียงประมาณสามแสนเยน

คดีสยงขวัญนี้ถูกค้นพบภายหลังคนร้ายหนีไปได้ราวสิบนาที ลูกค้าคนหนึ่งบังเอิญเดินเข้ามาในร้านและตกใจกับเสียงครางแปลกๆ กับเสียงกรีดร้องขอความช่วยเหลือจากหลังประตู จึงชะเง้อมองด้านใน และแล้วความสับสนอลหม่านครั้งใหญ่ที่ไม่เคยมีมาก่อนก็เปิดฉากขึ้น

ในจำนวนเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายทั้ง 13 คน มีเพียง 3 คนที่รอดชีวิตมาได้ อย่างหวุดหวิด นำสงสารเหลือเกินที่อีก 10 คนสิ้นลมไปก่อนแพทย์และตำรวจจะรุดมาถึง นี่คือนักสืบที่รู้จักกันในนามว่า คดีเท็นกินโด

แผนการของคดีนี้ไม่ซับซ้อนเท่าที่คิด มันง่ายเสียจนแทบไม่อาจจัดเป็นอาชญากรรมประเภทใช้สมองได้ด้วยซ้ำ ทว่าความหี้ยมโหด เลือดเย็น และป่าเถื่อนผิดมนุษย์ของคนร้ายเป็นสิ่งที่ไม่อาจทนดูได้ ต่อให้บ้านเมืองหลังสงครามโลกเสื่อมโทรมลงแค่ไหน แต่ที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีคดีใดเขย่าขวัญผู้คนได้ขนาดนี้

เมื่อดูจากรูปคดีทำให้คิดว่าน่าจะจับคนร้ายได้ง่าย แต่จนแล้วจนรอด

ตำรวจก็จับตัวผู้กระทำความผิดไม่ได้เสียที คดีนี้จึงยิ่งบานปลายกลายเป็นปัญหาใหญ่

แน่นอนว่าสำนักงานตำรวจกรุงโตเกียวไม่ได้นิ่งนอนใจ เจ้าหน้าที่มุ่งมั่นสืบหาตัวคนร้ายจากทุกเบาะแส ตั้งแต่ร่องรอยของม้น ที่ซ่อนอำมฤณี กระทั่งแหล่งผลิตนามบัตรชื่ออิงชิ อิจิโร โชคคืออยู่ข้างว่าตำรวจสามารถอาศัยความทรงจำของผู้เคราะห์ร้ายที่รอดชีวิตทั้งสาม ตลอดจนผู้พบเห็นเหตุการณ์ตอนคนร้ายพุ่งออกจากร้านเห็นกินโดสองสามคนมาสร้างภาพสเก็ตช์และนำไปเผยแพร่ขอความร่วมมือจากบุคคลทั่วไป ข้าพเจ้าคิดว่านี่น่าจะเป็นครั้งแรกที่มีการใช้ภาพสเก็ตช์ในการสืบสวนคดี

ภาพสเก็ตช์ถูกแก้ไขห้าครั้ง และทุกครั้งจะถูกนำไปลงหนังสือพิมพ์ทั่วประเทศ ผู้คนในสมัยนั้นคงจำกันได้ดีว่ามีละครชีวิตที่ทั้งโคกเคร้าและชนหัวเกิดขึ้นมากมายจากการลงภาพดังกล่าว

การเผยแพร่ภาพสเก็ตช์ทำให้มีจดหมายแสดงความเห็นและหนังสือส่งข่าวแบบลับ ๆ หลั่งไหลมายังสำนักงานตำรวจกรุงโตเกียวไม่ขาดสาย ทางสำนักงานอลหม่านกับจดหมายแจ้งเบาะแสประเภทที่ว่า มีคนหน้าตาเหมือนภาพอยู่ตรงโน้นตรงนี้ หรือใครสักคนที่เมืองไหนสักแห่งหน้าตาเหมือนรูปสเก็ตช์ราวกับพิมพ์เดียวกัน แม้รู้ว่าถูกหลอก แต่ตำรวจสืบสวนจะออกไปยังจุดที่ได้รับแจ้ง หรือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาว่าเหมือนกับภาพมารายงานตัวทุกครั้ง

นอกจากนี้ ยังมีคนอีกไม่น้อยต้องพลอยเดือดร้อนเพราะถูกตำรวจจับตามท้องถนน เนื่องจากบังเอิญมีหน้าตาคลายคลึงกับรูปสเก็ตช์ แถมความวุ่นวายไม่ได้มีเฉพาะแค่ในโตเกียว แต่เกิดขึ้นหนแล้วหนเล่าทั่วประเทศ

และเหตุการณ์นี้มีส่วนเชื่อมโยงอย่างประหลาดกับเรื่องราวที่ข้าพเจ้ากำลังจะเล่าให้ฟัง

อย่างที่ได้ออกไป คดีเห็นกินโดเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 15 มกราคม จากนั้นประมาณห้าสิบวัน คือในวันที่ 5 มีนาคม หนังสือพิมพ์กรอบเข้าได้รายงานเหตุการณ์เขย่าขวัญพวกเราอีกครั้ง และนี่คือเพลงโหมโรงของคดีฆาตกรรมนำหาวดผวาสามรายซ้อนที่ข้าพเจ้ากำลังจะเล่า

ตอนนั้นดะไซ โอซามุ⁵ ยังไม่ได้ประพันธ์ผลงานเรื่อง*อาทิตยสิ้นแสง*⁶ คตินี้จึงไม่มีการใช้คำจำพวก “พวกอาทิตยอัสดง” หรือ “ชนชั้นอาทิตยอัสดง” แต่ถ้านิยายดังกล่าวถูกเขียนขึ้นแล้ว นี่น่าจะเป็นคติแรกที่มีการใช้คำว่า “ชนชั้นอาทิตยอัสดง” อย่างแน่นอน

หนังสือพิมพ์กรอบเช้าของวันที่ 5 มีนาคมประโคมข่าวเรื่องการหายตัวไปของสึบากิ ฮิเดสุเกะ อย่างครึกโครม เพราะเป็นคติแรกที่เกี่ยวข้องกับโศกนาฏกรรมของชนชั้นขุนนางซึ่งใกล้ล่มสลาย จึงเป็นธรรมดาที่สังคมจะสนใจ

ถึงแม้คติการหายตัวไปของฮิเดสุเกะจะปรากฏเป็นข่าวครั้งแรกในหนังสือพิมพ์กรอบเช้าของวันที่ 5 มีนาคมเช่นที่กล่าวข้างต้น แต่ความจริงเขาหายตัวไปก่อนหน้านั้นสัปดาห์ คือในวันที่ 1 มีนาคม ตอนประมาณสิบโมงเช้าของวันนั้น เขาออกจากบ้านกะทันหันโดยไม่บอกคนในบ้านว่าจะไปไหน และท้ายที่สุดก็ไม่ได้กลับมาอีกเลย

เสื้อผ้าที่สวมใส่ตอนออกจากบ้านได้แก่สูทสีเทาเรียบขลิบและเสื้อโค้ตสีเทามิดทิม แถมยังสวมหมวกยี่ห้อสเต็ดตันเก่าๆ ที่มีรอยหักเป็นสันตรงกลาง คนในบ้านไม่นึกว่าฮิเดสุเกะหายตัวไป...อันที่จริงคงไม่ยากคิดเช่นนั้นมากกว่า พวกเขาเฝ้ารอจนผ่านไปสองสามวัน แน่จนว่าระหว่างนั้นก็พยายามสอบถามคนรู้จักและญาติพี่น้องทุกคนเพื่อค้นหาที่อยู่ของฮิเดสุเกะอย่างเต็มที่ แต่เนื่องจากไม่ได้เบาะแสใดๆ ในที่สุดตอนบ่ายของวันที่ 4 สมาชิกครอบครัวจึงไปแจ้งความคนหายต่อสำนักงานตำรวจกรุงโตเกียว ผู้คนเลยได้รับรู้ถึงโศกนาฏกรรมดังกล่าวเป็นครั้งแรก

⁵ นักเขียนผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งของญี่ปุ่น เกิดเมื่อ ค.ศ. 1909 และเสียชีวิตโดยการกระโดดน้ำฆ่าตัวตายในปี ค.ศ. 1948 ผลงานในช่วงหลังซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของเขาคืองานเขียนแนวทรมาน เสียตสี และทำลายล้างตัวเอง

⁶ วรรณกรรมชิ้นเอกเรื่องหนึ่งของดะไซ โอซามุ มีเนื้อหาเกี่ยวกับสตรีผู้หนึ่งที่เคยเป็นชนชั้นขุนนางก่อนชีวิตจะผกผันตกต่ำลง แต่สามารถค้นหาความหมายของการมีชีวิตแบบใหม่ได้ในที่สุด ผลงานชิ้นนี้ส่งผลกระทบต่อสังคมในสมัยดังกล่าว จนชื่อเรื่องถึงกับเป็นที่มาของคำว่า “ชนชั้นอาทิตยอัสดง”

ไม่มีจุดหมายตาย

แต่เมื่อดูจากสภาพของอิเดสุเกะในตอนนั้น มีโอกาสสูงว่านี่จะเป็นการฆ่าตัวตาย สำนักงานตำรวจกรุงโตเกียวจึงกระจายกำลังออกทั่วทุกแห่งในจังหวัดใกล้เคียง ขณะเดียวกันหนังสือพิมพ์ก็รอบเช้าของวันรุ่งขึ้นหรือวันที่ 5 มีนาคมก็ลงภาพผู้สูญหายโดยพร้อมเพรียง นั่นคือภาพขนาดใหญ่ไปรษณียบัตรที่ข้าพเจ้าถืออยู่ในตอนนี้

เนื่องจากไม่มีจุดหมายตาย แม้จะมีความเป็นไปได้ว่าอิเดสุเกะหายตัวไปเพื่อทำอติวินิบาตกรรม แต่ก็ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าอะไรคือเหตุจูงใจอย่างไรก็ตาม ทุกคนก็พอจะจินตนาการสาเหตุคร่าวๆ ได้

ลีบาเกะ อิเดสุเกะ มีความสามารถในการใช้ชีวิตน้อยเกินกว่าจะจัดการกับตัวเองในสังคมที่แปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็วนี้ ข้าพเจ้าได้ยินมาว่า เขามีนิสัยซื่อสัตย์สุจริต เป็นสุภาพบุรุษผู้สุภาพอ่อนโยนจนควรเรียกว่านุ่มนวลแบบสตรีมากกว่า เลยยิ่งแทบทำงานเลี้ยงตัวเองไม่ได้ อิเดสุเกะมีตำแหน่งอยู่ในกระทรวงพระราชวังจนถึงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 แต่ทันทีที่กระทรวงถูกยุบ และส่วนงานเกี่ยวกับวังมีขนาดเล็กลง เขาก็ถูกปลดออกจากราชการถ้าจะว่าไป สมัยอยู่กระทรวงพระราชวังเขาก็ดูไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับนัก

ข้ายังกล่าวกันด้วยว่า สภาพแวดล้อมในครอบครัวเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้อิเดสุเกะหายตัวไป

คฤหาสน์ที่ย่านอาซากุระปงจิ⁷ ของอิเดสุเกะรอดพ้นจากไฟไหม้แต่เพราะไม่ได้โดนเผาอดวาย เขาเลยต้องแบกรับความทุกข์มากมายเนื่องจากภายหลังสงคราม ซึ่งกุชิซากุฟิซายของภรรยาและครอบครัวพร้อมทั้งครอบครัวทามามุชิซากุซากุ⁸ ผู้เป็นลุงของภรรยา ซึ่งต่างก็สูญเสียนิวาสสถานไปกับกองเพลิง ได้พากันย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของเขา ว่ากันว่าเรื่องนี้เองที่ทำให้จิตใจอันเปราะบางของอิเดสุเกะสั่นคลอนอย่างรุนแรง

⁷ ปัจจุบันได้แก่บริเวณส่วนเหนือของย่านรปปงจิ 5 โซเมะ เขตมินาโตะ กรุงโตเกียว

⁸ ชุนนางลำดับที่ 3 ในระบบขุนนางของรัฐธรรมนูญสมัยเมจิ เทียบเท่ากับเอิร์ลในระบบขุนนางอังกฤษ หรือตำแหน่งเคานต์ของประเทศอื่นๆ

ถึงแม้เหตุผลในยานอาชานรปงจะเป็นของฮิเดสุเกะ แต่ชื่อเจ้าของตามกฎหมายกลับเป็นคุณนายอากิโกะภรรยา

ข้าพเจ้าได้ยินมาว่า ในบรรดากลุ่มผู้เคยมีอำนาจในวัง สิบากินับเป็นตระกูลขุนนางชั้นสูงไม่น้อย น่าเสียดายว่านับแต่เกิดการปฏิรูปประเทศในสมัยเมจิเป็นต้นมา ตระกูลนี้ไม่ค่อยมีคนเก่งโดดเด่น แม้จะได้รับตำแหน่งขุนนาง แต่ฐานะของตระกูลกลับตกต่ำลงเรื่อย ๆ โดยเฉพาะเมื่อครั้งฮิเดสุเกะยังเป็นวัยรุ่น ครอบครัวของเขาขัดสนถึงขีดสุด ขนาดแทบรักษาสถานภาพในฐานะขุนนางตำแหน่งชิซากุไว้ไม่ได้ ไฉนจะได้รับการแต่งงานกับชิงกุ อากิโกะ ช่วยกอบกู้วิกฤตของตระกูลไว้ได้

ตระกูลชิงกุของอากิโกะ ภรรยาของฮิเดสุเกะ เป็นตระกูลขุนนางผู้ครองแคว้นในยุคศักดินา ดูเหมือนว่าหัวหน้าครอบครัวทุกคนจะเชี่ยวชาญในการเพิ่มพูนทรัพย์ พวกเขาจึงขึ้นชื่อเรื่องความร่ำรวยในหมู่ขุนนางด้วยกัน ยิ่งไปกว่านั้นตระกูลชิงกุยังมีทามามุชิฮาคุซากุผู้ทรงอิทธิพลคอยหนุนหลัง ทามามุชิฮาคุซากุมีศักดิ์เป็นพี่ชายของมารดาอากิโกะ ก่อนสงครามโลกเขาเคยกุมบังเหียนสมาคมวิชาการและเป็นนายใหญ่ในสภาขุนนาง ดังนั้นถึงจะไม่เคยรับตำแหน่งรัฐมนตรี แต่ก็คอยชักใยอยู่เบื้องหลังแวดวงการเมือง กล่าวกันว่า ฮิเดสุเกะมักรำพึงถึงความหลังด้วยความสงสัยที่ทามามุชิฮาคุซากุยกหลานสาวคนโปรดให้แก่คนเช่นเขา ส่วนฮาคุซากุก็คงเสียใจกับการสมรสนี้ จึงมักประณามฮิเดสุเกะเสมอว่าเป็นคนไร้ความสามารถที่เอาแต่เป่าซลุ่ย

ในสายตาคนที่ฝึกฝนเกียรติยศชื่อเสียงเช่นทามามุชิฮาคุซากุ ฮิเดสุเกะผู้ไม่เอาถำอวดอ้างและไม่แยแสอำนาจทางสังคมคงดูเป็นคนไร้ความสามารถโดยสิ้นเชิง ตรงกันข้าม ฮาคุซากุกลับชื่นชมชิงกุ โทชิฮิโกะ หลานชายของตนผู้ใช้ชีวิตราวกับในโลกนี้มีแค่สุรา สตรี และกอล์ฟ ว่าสมเป็นเจ้าคนนายคน เพียงเท่านั้นก็จะเดาได้ว่าฮาคุซากุหลงใหลยศาบรราดศักดิ์ทางโลกเพียงใด

เป็นที่พูดกันในหมู่ผู้รอบรู้ข่าววงในว่า ฮิเดสุเกะผู้สุภาพอ่อนโยนถึงกับเหลืออด เมื่อทามามุชิฮาคุซากุผู้เอาแต่ใจกับพี่ชายภรรยาผู้เสเพล

ตบเท้าเข้ามา แล้ววางมาดประหนึ่งเป็นบ้านของตน แถมยังประณามซ้ำเติม เขาว่าเป็นบุคคลไร้ความสามารถ

เรื่องนั้นเราค่อยว่ากันทีหลัง ขณะที่หนังสือพิมพ์ประโคมข่าวเรื่องการหายตัวไปของฮิเดสุเกะ แม้ยังไม่รู้ว่าเขาเป็นตายร้ายดีอย่างไร บริษัทแผ่นเสียงซึ่งร้องไว้ในกาฉวกโอกาสก็จัดเจนนำแผ่นเสียง “ปีศาจผู้มาเข้าลู่” ออกวางจำหน่าย และเซ็นที่ได้กล่าวไปว่าเพลงนี้ซ่อนความหมายน่านับการไว้ แต่ในตอนนั้นยังไม่มีใครทันนึกคิด รวมถึงความที่เป็นดนตรีสากล ไม่ใช่เพลงตามสมัยนิยม ซ้ำยังเป็นการเดี่ยวพลูตเรียบๆ ไม่โดดเด่น แผ่นเสียงดังกล่าวจึงไม่เป็นที่พูดถึงนัก

ไม่มีใครรู้ความเป็นไปของฮิเดสุเกะอยู่เกือบสองเดือน จนคนส่วนใหญ่ปักใจเชื่อว่าเขาฆ่าตัวตายไปแล้ว ว่ากันว่าหลังสงครามโลก ฮิเดสุเกะมักพูดถึงความตายเมื่อสบโอกาส และยังคงบอกด้วยว่า ถ้าไหนๆ จะต้องตายก็อยากตายตามลำพังในสถานที่ซึ่งไม่มีใครหาศพพบ ผู้คนเลยเชื่อกันว่าเขาคงสิ้นใจอยู่กลางหุบเขาที่โหดร้ายแล้ว แล้วก็จริงดังคาด

วันที่ 14 เมษายน หรือ 45 วันหลังจากฮิเดสุเกะออกจากบ้านศพของชายผู้หนึ่งถูกพบในป่ากลางที่ราบสูงคิริยามิเนะแถบชินชู ดูจากเครื่องแต่งกายและข้าวของติดตัวอื่นๆ ตำรวจลงความเห็นว่าเป็นศพของฮิเดสุเกะซึ่งมีการออกประกาศคนหายเอาไว้ จึงแจ้งไปยังคฤหาสน์รูปงิทันที่

ข้าพเจ้าได้ยินว่า ตอนนั้นคนในบ้านย่านรูปงิทันต่างเกี่ยวกันเรื่องไปรับศพ อากิโกะภรรยาของฮิเดสุเกะตกใจที่สามีหายตัวไปจนไม่ค่อยสบาย อีกทั้งเธอก็ไม่เหมาะกับการจัดการเรื่องทำนองนี้ด้วย จึงเป็นอันว่ามิเนโกะลูกสาวของทั้งคู่จะไปแทนมารดา เมื่อตกลงได้เช่นนั้น คาสึโกะซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องก็เสนอตัวขอตามไปด้วย คาสึโกะเป็นทั้งหลานและลูกศิษย์การเป่าฟลูตของฮิเดสุเกะ

อย่างไรก็ตาม ทั้งคู่ยังเด็กเกินกว่าจะปล่อยให้จัดการธุระแบบนี้ได้ คาสึโกะอายุ 21 ปี ส่วนมิเนโกะเพิ่งอายุ 19 ปี จึงต้องมีใครสักคนที่มีประสบการณ์ไปเป็นพี่เลี้ยง โทชิโกะบิดาของคาสึโกะถูกมองว่าเหมาะสมที่สุด แต่โทชิโกะไม่ยอมรับค่าง่ายๆ เขาอยากชู้เอาเงินน้องสาว

ไปเที่ยวซื้อนางคนิก้าชั้นสูง หรือไม่ก็ขอให้ใครสักคนเป็นเจ้าของมือออกค่า เล่นกอล์ฟให้มากกว่าจะไปรับศพน้องเขย

แต่ในที่สุดเมื่อถูกน้องสาวรำไห้ววอน และสัญญาว่าจะตอบแทนด้วยเงินก้อนโตเพื่อไว้เที่ยวเล่น โทชิฮิโกะจึงพาคาสุฮิโกะกับมิเนโกะออกเดินทาง โดยมีผู้ติดตามอีกคนคือชายหนุ่มชื่อมิซึมะ โททาโร ลูกกำพร้าของเพื่อนที่ฮิเดสุเกะรับมาเลี้ยงดูหลังสงคราม สุดท้ายแล้วผู้ดำเนินขั้นตอนทั้งหมดอย่างคล่องแคล่วเมื่อไปถึงจุดเกิดเหตุก็คือหนุ่มน้อยโททาโรผู้นี้เอง

ศพถูกผ่าชันสูตรที่คามิซุวะก่อนได้รับการฌาปนกิจ แต่ที่น่าประหลาดใจคือ เมื่อดูจากสภาพโดยรอบและผลการตรวจของแพทย์แล้ว ดูเหมือนฮิเดสุเกะจะตรงดิ่งไปยังจุดเกิดเหตุและดื่มโปเทสเซียมไซยาไนด์ทันทีหลังออกจากบ้านในวันที่ 1 มีนาคม แต่ร่างไร้วิญญาณของเขากลับแทบไม่เน่าเปื่อย แน่หนอนว่ารูปร่างหน้าตาย่อมเปลี่ยนไปบ้าง แต่ก็ยังคงรูปลักษณ์เดิมมากพอที่บุตรสาว พี่ชายภรรยา และหลานชายจะดูออกในแวบแรกว่าคือฮิเดสุเกะ ว่ากันว่าน่าจะเพราะอากาศในบริเวณนั้นหนาวเย็นจึงทำให้ศพไม่เน่าเปื่อย

เป็นอันว่าฮิเดสุเกะได้ลบล้างตัวตนจากโลกใบนี้ด้วยน้ำมือของตัวเอง หากเขาเสียชีวิตในวันที่ 1 มีนาคมจริง ฮิเดสุเกะก็ยังคงมีศักดิ์เป็นชิซากุ บางทีฮิเดสุเกะอาจอยากตายขณะดำรงตำแหน่งขุนนางอยู่ก็ได้

ดูเผินๆ คดีการหายตัวไปของฮิเดสุเกะเหมือนจะได้ข้อสรุปแล้ว แต่ความจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น

ครึ่งปีต่อมา เมื่อปีศาจเริ่มเป่าขลุ่ยแห่งการสาปแช่งเสียงดังกึกก้อง คดีการหายตัวไปของฮิเดสุเกะก็ถูกนำกลับมาทบทวนจากมุมมองใหม่อีกคราหนึ่ง

คำสัญญาของสีบาภิชากร

ก่อนที่เคย์อาบ “คดีร้านแมวดำ” คงทราบดีว่าชีวิตความเป็นอยู่ของ คินตะอิจิ โคะสุเกะ ในช่วงราว ค.ศ. 1947 นั้นแปลกประหลาดเพียงใด

ในฤดูใบไม้ร่วงของปีก่อนหน้า คินตะอิจิเพิ่งปลดประจำการและไม่มีบ้านอยู่ เขาได้โผล่เข้าไปขออาศัยในเรือนเล็กของโรงแรมกึ่งร้านอาหารญี่ปุ่นชื่อโซงะสึ ในย่านบ้านเรือนแถบโอโมริ โรงแรมโซงะสึเป็นโรงแรมที่ชายชื่อคาซามะ ชุนโรกุ เพื่อนเก่าของคินตะอิจิ ผู้รับเหมาก่อสร้างซึ่งมีอิทธิพลพอตัวในแถบชายฝั่งทะเลสมัยหลังสงครามโลกมอบหมายให้ภรรยาน้อยดูแลกิจการ คินตะอิจิไปขออยู่ด้วยแล้วก็ไม่ยอมไปไหนราวกับได้ลงหลักปักฐานเรียบร้อยแล้ว

โชคคิที่ภรรยาน้อยของสหายเก่าเป็นหญิงนิสัยดี เธอดูแลเอาใจใส่ คินตะอิจิอย่างดีราวกับเป็นน้องชายของตัวเอง (ความจริงแล้วเธออายุน้อยกว่า คินตะอิจิด้วยซ้ำ) แม้คินตะอิจิจะเป็นผู้ชายที่ดูเฉลียวฉลาดน่านับถือเวลาเข้าไปพัวพันกับคดี แต่ในยามปกติเขากลับเกียจคร้านเหมือนแมว ด้วยเหตุนี้ในฐานะคนที่ไปขออาศัยอยู่บ้านคนอื่น เขาจึงจัดเป็นบุคคลประเภทที่คอยสร้างปัญหาให้เจ้าของบ้านไม่ใช่น้อย แต่ภรรยาน้อยของคาซามะก็ไม่เคยทำหน้าที่เอือมระอา แถมยังมีน้ำใจช่วยเหลือไปถึงเรื่องเงินทองสำหรับใช้สอยส่วนตัวอีกต่างหาก

คินตะอิจิได้ใจที่เธอเมตตาเลยปักหลักอยู่ที่โรงแรมโซงะสึเต็มตัว แม้จะเป็นเรื่องดีสำหรับเขา แต่บางครั้งก็กลับทำให้เกิดความลำบากบ้างเหมือนกัน

นั่นเพราะยังชื่อเสียงของคินตะอิจิเป็นที่รู้จักในสังคมมากเท่าใด ผู้ที่มาขอให้เขาทำคดีก็เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น ในบรรดาลูกค้าเหล่านั้นเป็นผู้ชายก็มาก แต่ผู้หญิงก็มีไม่น้อย เวลาจะเข้าออกสถานที่เช่นนี้แม้แต่ผู้ชายยังรู้สึกลึงเลพอสมควร เมื่อลูกความเป็นสุภาพสตรีแรก-run ด้วยแล้ว การจะเดินผ่านประตูโรงแรมกึ่งร้านอาหารญี่ปุ่นเข้ามาตามลำพังจึงดูเป็นเรื่องที่ต้องใช้ความกล้าหาญอย่างมาก ชำร่ายเมื่อสุดสำหรับรวบรวมความกล้าเดินผ่านประตูเข้ามาแล้ว พวกเธอยังต้องมานั่งประจันหน้ากับคินตะอิจิในเรือนเล็กสวยเก๋ขนาดสี่สี่เครื่อง¹ จึงไม่แปลกหากเธอเหล่านั้นจะกระอักกระอ่วนกันมาก

วันที่ 28 กันยายน ค.ศ. 1947

คินตะอิจิกำลังเผชิญหน้ากับสตรีที่มีท่าทางอึดอัดใจคนดังกล่าว ในเรือนเล็กขนาดสี่สี่เครื่อง แขนของเธอเป็นผู้หญิงอายุราวยี่สิบปี ใส่กระโปรงสีดำกับเสื้อผ้าแพรฝรั่งเศษ และสวมสเวตเตอร์ผ่าหน้าสีชมพูคลุมทับอีกชั้นหนึ่ง หญิงสาวไว้ผมสั้น รูปโฉมค่อนข้างเรียบขมเมื่อเทียบกับหญิงสาวรุ่นเดียวกันในสมัยนี้

รูปลักษณ์ของเธอแทบไม่อาจเ็นยอได้ว่าสวย หน้าผากยื่นออกมามากตาโตเกินไป แถมตั้งแต่แก้มไปจนถึงคางก็ชูปตบ ใบหน้าโดยรวมจึงไม่ได้สัดส่วนและดูน่าขัน ถึงอย่างนั้นเธอก็กลับมีท่าทางไว้วางใจเธอมาก ๆ อากัปกริยาที่ดูร้อนรนกระวนกระวายเป็นเรื่องธรรมดาของผู้มาร้องขอความช่วยเหลือจากสถานที่เช่นนี้ แต่เงามืดที่ฝังแน่นในร่างของหญิงสาวมาจากสาเหตุใดกันแน่...

คินตะอิจิลอบสังเกตอากัณฐกะโดยไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัว ดูเหมือนเขาจะพ่นควนบุหรืออย่างใจเย็นเสียเหลือเกินจนผู้หญิงคนนั้นขยับเขยื้อนอย่างอึดอัด เนื่องจากไม่ได้รับความสนใจจากนักสืบเท่าที่ควร ทั้งคู่เพียงกล่าวทักทายกัน แล้วบทสนทนาพลันหยุดชะงักไป คินตะอิจิรอให้อีกฝ่ายเปิดปาก ส่วนหญิงสาวก็คาดหวังให้เขาถามเรื่องของเธอ ในเวลาแบบนี้คินตะอิจิเป็นคนที่ได้รับมือสถานการณ์ได้แย่มาก

¹ 1 สี่เหล้าตามี มีขนาดประมาณ 1.62 ตารางเมตร

จู่ ๆ ถ้านูหรือยาวเป็นทางก็ร่วงพลอยจากปลายนิ้วของคินดะอิจิ หญิงสาวทำตาโตอย่างตกตะลึงพลางมองชี้เงาที่หล่นลงบนโต๊ะ

“เอ่อ...”

เธอดังท่าจะพูด แต่ในตอนนั้นคินดะอิจิลบ่เข้าชี้เงา

“อื๊ย”

สาวน้อยรีบยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นประคบดวงตา

“โอ้ ชะ...ขอโทษ ชี้เงาเข้าตาหรือเปล่า”

คินดะอิจิชะโงกมองข้ามโต๊ะมาอย่างลึกลับลึกลน

“ไม่ค่ะ เอ่อ...”

หญิงสาวขี้ตาแรง ๆ สองสามครั้งก่อนรีบดึงผ้าเช็ดหน้าออก เธอยิ้มให้ คินดะอิจิพลางมองเขาด้วยสีหน้าดำหนิ เวลายิ้มฟันผุแห่งของเธอค่อนข้าง น่าเอ็นดู อย่างน้อยในช่วงเวลานั้นดูเหมือนเงาดำซึ่งเกาะติดร่างเธอแน่นจะซีดจาง ลงบ้าง

คินดะอิจิเกาหัวแกรก ๆ พลางเอ่ยปาก

“ชะ...ขอโทษที ผมนี้ไม่มีมารยาทเลย ตาของคุณไม่เป็นไรใช่ไหมครับ”

“ค่ะ ไม่เป็นไร”

หญิงสาวกลับมามองทำถือนิ้วอันเป็นเอกลักษณ์อีกครั้ง ท่าทางของเธอ ปั่นปิ้งเย็นชา แต่อุบัติเหตุนี้ทำให้ปากของเธอขยับคล่องขึ้นในที่สุด

“คุณไปหาสารวัตรโทโดโรกิที่สำนักงานตำรวจกรุงโตเกียวมาใช้มั๊ย”

“ค่ะ”

“เรื่องอะไรเธอ”

“ค่ะ คือ เอ่อ...”

หญิงสาวตะกุกตะกักเล็กน้อยก่อนกล่าวว่า

“ฉันชื่อสึบากิ มิเนโกะ”

“เมื่อสักครู่ผมทราบแล้ว...”

“ไม่หรอกค่ะ ถ้าเรียนแค่นี้คุณคงนึกไม่ออก ฉันเป็นบุตรสาวของ สึบากิ อิเดสุเกะ ผู้หายตัวไปเมื่อต้นปีที่ผ่านมานะ”

“คนที่หายตัวไปเมื่อต้นปีที่ผ่านมานะ...”

คินตะอิจิพึมพำก่อนเบิกตาโพล่ง

“ถ้าฉันคุณก็คือบุตรสาวของสืปากิชิซากุคนั้น...”

“ค่ะ แต่คุณพ่อไม่ได้เป็นขุนนางอะไรนั้นอีกแล้ว...”

มิเนโกะพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาราวกับดูแคลนตัวเองพลางมองคินตะอิจิตรงๆ ด้วยดวงตากลมโต เขาเกาหัวแกรกๆ อีกครั้ง

“โอ แะจริง ตอนนั้นคุณคงตกใจมากเลย...”

คินตะอิจิมองหน้าคู่สนทนาอีกครั้ง

“แล้วคุณต้องการให้ผมช่วยอะไร...”

“เอ่อ... คือกว่า... อ่า...”

เงาดำที่ห่อหุ้มร่างมิเนโกะและความกระวนกระวายของเธอทวีขึ้นเป็นลำดับ หญิงสาวใช้ปลายนิ้วขยุ้มผ้าเช็ดหน้าอย่างหงุดหงิดใจพลางเอ่ยปาก “เรื่องนี้อาจฟังดูไร้สาระ แต่สำหรับพวกเรา นี่เป็นปัญหาที่สำคัญมาก...”

มิเนโกะจับจ้องคินตะอิจิด้วยดวงตากลมโตประหนึ่งจะกลืนร่างเขาเข้าไป

“คุณพ่อของฉันเสียแล้วจริงหรือคะ”

คินตะอิจิมองคู่สนทนาอีกครั้งอย่างตกใจ ความตกตะลึงที่ได้รับเกือบดับร่างของเขาลอยขึ้น แต่สุดท้ายเขาก็ใช้มือทั้งสองข้างจับยึดขอบโต๊ะเพื่อข่มอารมณ์ไว้จนได้

“มะ...มะ...มันเรื่องอะไรกันครับนี่”

มิเนโกะเก็บมือทั้งสองข้างวางบนเข่าอย่างเรียบร้อย เธอมองคินตะอิจิโดยไม่เอ่ยวาจาใดๆ เงามืดที่ห่อหุ้มร่างหญิงสาวลอยโตนขึ้นมาดุจไอแดดหลังจากคินตะอิจิดื่มชาเย็นชืดที่เหลือในถ้วยจนหมด ในที่สุดจิตใจของเขาก็เริ่มสงบลงบ้าง

“ผมแค่อ่านคตินั้นจากหนังสือพิมพ์เลยไม่ทราบรายละเอียด ถ้าจำไม่ได้ เห็นว่าศพคุณพ่อของคุณถูกค้นพบที่ไหนสักแห่งบนภูเขาแถวชินชู ใช่มั้ยครับ”

“ค่ะ ที่คิริยามิเนะ”

“หลังจากท่านออกจากบ้านไปได้กี่วันหรือครับ”

“45 วันค่ะ”

“อย่างนั้นเธอ คุณคงจะบอกว่าร่างผู้ตายเน่าเปื่อยจนมองไม่เห็น
เค้าหน้าเดิมใช่ไหม...แต่ผมอ่านเจอในหนังสือพิมพ์ว่าคุณออกชัดเจนว่าเป็น
สึบากิ ฮิเดสุเกะ นะครับ...”

“เปล่าค่ะ ศพแทบไม่เน่าเปื่อย แต่กลับคงสภาพเดิมไว้อย่างน่าขนลุก
เลยละค่ะ”

“งั้นคุณคงได้เห็นศพแล้ว”

“ค่ะ นั่นเป็นคนไปรับศพ เพราะคุณแม่ท่านไม่ยอม...”

คินดะอิจิบความอึดครึ้มเล็กน้อยในน้ำเสียงที่เอ่ยคำว่าแม่ได้ เขา
หันไปมองหน้ามิเนโกะอีกครั้งด้วยความประหลาดใจ เธอคงรู้ตัวเลยก้มหน้าลง
ตึงหูแดงระเรื่อ แต่ก็พลันเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งอย่างขึงขัง ไฟร้อนบนตึงหู
เลือนหายไป เงาม้ามืดกลับมาปกคลุมร่างเธอไว้ดังเดิม

“ตอนนั้นคุณยอมรับว่าเป็นศพของคุณพ่อไม่ผิดแน่ใช่ไหมครับ”

“ค่ะ”

มิเนโกะพยักหน้า

“ถึงตอนนี้ฉันก็ยังเชื่ออย่างนั้น”

คินดะอิจิปะพิณจดวงหน้าของหญิงสาวด้วยความฉงน เขาทำท่าจะพูด
บางอย่างแต่เปลี่ยนใจกะทันหัน

“เวลานั้นคุณอยู่คนเดียวหรือเปล่า ไม่มีใครไปด้วยเหรอครับ”

“คุณลุงกับลูกพี่ลูกน้องไปเป็นเพื่อนค่ะ คุณคนที่ซื้อโททาโรด้วย...”

“ทุกคนรู้จักคุณพ่อใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นทุกคนก็ยอมรับใช่ไหมว่านั่นคือคุณพ่อของคุณ”

“ยอมรับค่ะ”

คินดะอิจิเริ่มขมวดคิ้ว

“แล้วทำไมคุณถึงมาสงสัยเอาตอนนี้ว่าคุณพ่อกำลังมีชีวิตอยู่ล่ะ”

“คุณคินดะอิจิค่ะ”

น้ำเสียงของมิเนโกะจริงจังขึ้นมาทันที

“ฉันเชื่อว่านั่นคือคุณพ่อ แม้จนบัดนี้ก็ยังเชื่อ อย่างไรก็ตาม แม้ศพจะไม่เน่าเปื่อย แต่แน่นอนว่ารูปร่างหน้าตาย่อมผิดไปจากสมัยยังมีชีวิตมาก คงเพราะความปวกฉ่ำและความวิตกกังวลที่ตอนให้ท่านต้องลงมือปลิดชีพตนเอง บวกกับความทรمانหลังดื่มยาเข้าไป แต่ขนาดในตอนนั้นฉันยังจำได้ว่า มีบางคนพึมพำว่าศพดูแปลกไปอย่างกับไม่ใช่คุณพ่อ ฉันเองก็คิดแบบเดียวกัน เพราะอย่างนี้เลยอดหวนไหว้ไม่ได้เมื่อถูกตอกย้ำบ่อย ๆ ว่านั่นอาจไม่ใช่ศพของคุณพ่อ ต่อให้เชื่อมันเต็มเปี่ยมว่าไม่มีทางเป็นคนอื่นได้ก็ตาม ในเมื่อฉันผู้เป็นลูกสาวแท้ ๆ แถมยังเป็นผู้เห็นศพมากที่สุด เป็นเสียแบบนี้ ก็ไม่น่าแปลกถ้าคนอื่นจะเริ่มไม่สบายใจกันขึ้นมา ขนาดคุณลุงยังขวัญหนีดีฝ่อและไม่กล้ามองหน้าศพตรง ๆ เลยล่ะ...”

ตอนเอ่ยคำว่าคุณลุง เสียงของมินโกะซุ่นหมองและแหบพร่าลงเล็กน้อย

“คุณลุงคือใครครับ”

“พี่ชายของคุณแม่ค่ะ ชื่อซิงกู โทซึอิโกะ สมัยก่อนเคยเป็นขุนนางตำแหน่งชิซากุเหมือนกัน”

“แล้วลูกพี่ลูกน้องของคุณเกี่ยวข้องกับคุณลุงในฐานะอะไรครับ”

“เขาเป็นลูกชายคนเดียวของคุณลุงค่ะ”

“คุณพ่อของคุณมีลักษณะเด่นทางร่างกายบ้างมั๊ยครับ”

“ถ้ามีคงไม่เกิดปัญหาแบบนี้หรอกค่ะ”

คินดะอิจิพยักหน้า

“ว่าแต่ใครเป็นคนเปิดประเด็นขึ้นมาว่าศพนั้นอาจไม่ใช่คุณพ่อของคุณ...”

“คุณแม่ค่ะ”

มินโกะตอบกลับทันควันด้วยน้ำเสียงเย็นชา เสียงนั้นฟังดูเชือดเฉือนและเลือดเย็นจนคินดะอิจิอดมองหน้าเธอซ้ำไม่ได้

“เพราะอะไรเธอ”

“คุณแม่ไม่เชื่อตั้งแต่แรกว่าคุณพ่อฆ่าตัวตาย แม้ตอนยังไม่ทราบชะตากรรมของคุณพ่อ ท่านก็ไม่เชื่อเด็ดขาดว่าคุณพ่อจะทำแบบนั้น

ท่านยืนยันว่าคุณพ่อยังมีชีวิตและไปซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่ง จนเมื่อพบศพ
นั้นแหละคุณแม่ถึงค่อยยอมรับได้บ้าง แต่ก็ทำได้ไม่นานนักหรอกค่ะ
พอเวลาผ่านไปท่านก็กลับมาสงสัยเรื่องการเสียชีวิตของคุณพ่ออีก
ท่านบอกว่า พวกแกกำลังถูกหลอก ศพนั้นไม่ใช่พ่อ พ่อแก่ไปเอาคนอื่น
มาสลับตัวแล้วก็ไปหลบซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่ง”

คินดะอิจิเบิกตาจ้องใบหน้าฝ่ายตรงข้าม ความรู้สึกหม่นหมอง
บอกไม่ถูกเอ่อตันขึ้นมาจากก้นบึ้งของช่องท้อง แต่เขายังแกล้งทำเป็นพูดแบบ
ขอไปทีโดยไม่แสดงอารมณ์

“คุณแม่พูดแบบนั้นเพราะท่านไม่อยากให้สามีเป็นอะไรไปหรือเปล่า”

“เปล่า ไม่ใช่หรอกค่ะ”

มิเนโกะตอบเสียงดุดัน

“คุณแม่กลัวคุณพ่อคะ ท่านบอกว่าคุณพ่อยังไม่ตายและสักวันหนึ่ง
อาจกลับมาแก้แค้น...”

คินดะอิจิหลุบตาลงด้วยความอกลั่นขวัณเขavn มิเนโกะอาจรู้ตัวว่า
พูดเกินไปจึงหน้าซีดลงในทันที ทว่าเธอไม่ได้ทำเหม็นหรือกัมหน้า แต่จ้อง
คินดะอิจิตรง ๆ ดูจะสะท้อนกลับสายตาของเขา ไอสีดำเคลื่อนเข้าปกคลุม
ร่างหญิงสาวก่อนลอยตัวขึ้นมาอีกครั้ง

เนื่องจากปัญหานี้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา トラบาโด
ที่คู่สนทนาไม่เปิดปาก คินดะอิจิก็น่าจะซักถาม มิเนโกะดูเล่ห์ที่จะเล่าต่อ

เมื่อเห็นเช่นนั้นคินดะอิจิจึงเปลี่ยนเรื่อง

“จริงสิ เห็นว่าคุณพ่อของคุณไม่ได้ทั้งจดหมายลาตายไว้ คุณแม่
ของคุณว่ายังไปบ้าง...”

“เปล่าค่ะ ท่านทั้งจดหมายลาตายไว้”

มิเนโกะตัดบทขัดถ้อยขัดคำจนคินดะอิจิตกใจ

“แต่ถ้าผมจำไม่ผิด ในหนังสือพิมพ์ลงทำนองว่าไม่มีจดหมายลาตาย
นี่ครับ...”

“เราค้นพบหลังเกิดเหตุนานพอควรค่ะ ตอนนั้นผู้คนเลิกสนใจคดีของ
คุณพ่อกันหมดแล้ว พวกฉันจึงเก็บเป็นความลับของครอบครัว ไม่แพร่พราย

ออกไปภายนอก มาตอนนี้จะลุกขึ้นป่าวประกาศให้สังคมนินทาอีกก็ใช่เรื่อง”

มินเโกะหยิบจดหมายซองหนึ่งจากกระเป๋าถือ ก่อนดันมาให้คินตะอิจิ เมื่อเขาหยิบขึ้นมาก็เห็นข้อความจำหน้าซองว่า ถึงมินเโกะ และด้านหลังลงชื่อ สึบากิ ฮิเดสุเกะ ทั้งหมดถูกเขียนด้วยลายมืองดงามแฝงความเป็นหญิง และแน่นอนว่ามันถูกเปิดแล้ว

“พบจดหมายนี้ที่ไหนครับ...”

“สวดอยู่ในหนังสือของฉันค่ะ เพราะไม่ทราบมาก่อนว่าคุณพ่อจะทำแบบนี้ เมื่อต้นปีที่ผ่านมา ตอนจัดโต๊ะฉันจึงเก็บหนังสือที่ไม่ต้องการหรืออ่านจบแล้วเข้าคลังหนังสือในโรงเก็บของไปหมด เมื่อถึงฤดูร้อน พ่อจะเอาออกมาตากแดดป้องกันแมงกิน จดหมายก็ร่วงลงมาจากหนังสือ”

“ขอผมดูหน่อยได้มั้ย”

“เชิญค่ะ”

ข้อความในจดหมายมีดังนี้

มินเโกะลูกรัก

จงอย่าตำหนิพ่อเลย พ่อทนความอับอายและไร้เกียรติมากกว่านี้
ไม่ไหวแล้ว หากเรื่องนี้ถูกเปิดโปง ชื่อเสียงของตระกูลสึบากิอันเก่าแก่
คงจะจมลงใต้โคลนตม โอ้ ปศาวจะมาเป่าขลุ่ย พ่อไม่สามารถมีชีวิตอยู่
จนถึงวันนั้นได้

มินเโกะลูกรัก ขอจงยกโทษให้พ่อด้วยเถิด

จดหมายไม่มีลายเซ็นกำกับ

“คุณแน่ใจนะครับว่าเป็นลายมือของคุณพ่อ”

“ไม่ผิดแน่นอนค่ะ”

“ที่ว่าความอับอายและไร้เกียรติหมายถึงอะไรครับ เพราะถ้าพูดถึง
การสูญเสียตำแหน่งขุนนาง นี่ไม่ใช่เรื่องของบ้านคุณเพียงคนเดียว แต่เป็น
ปัญหาของชนชั้นพวกคุณทั้งหมด ไม่เห็นกระทบชื่อเสียงของตระกูล
ตรงไหน...”

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ”

มินะโกะอธิบายเสียงกร้าว

“นั่นก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คุณพ่อกลัดกลุ้ม แต่สิ่งที่กล่าวในจดหมาย ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอกค่ะ”

“ถ้าฉัน หมายความว่า...”

“คุณพ่อ...คุณพ่อ...”

เหงื่อหน้ากลัวผุดพรายเป็นประกายบนหน้าผากมินะโกะ เธอพ่นลมหายใจร้อนผ่าวประหนึ่งถูกบางอย่างเข้าถึง

“เมื่อต้นปีที่ผ่านมานี้ คุณพ่อเคยถูกตรวจสอบอย่างจริงจังในฐานะผู้ต้องสงสัยคดีเห็นกินโดคะ”

คินดะอิใจหายวาบ เขาใช้มือทั้งสองข้างคว้าขอบโต๊ะ รู้สึกราวกับถูกก้อนเหล็กทุบศีรษะ เขาหอบหายใจกลางกระแอมไล่เสมหะในลำคอ และลนลานพยายามจะพูดบางอย่าง

แต่ก่อนหน้านั้น ถ้อยคำสาปส่งทิ่มแทงพรุ่งพรูจากริมฝีปากของมินะโกะ

“จริงอยู่ว่าภาพสเกตช์คนร้ายคดีเห็นกินโดซึ่งถูกแก้ไขหลายครั้ง เหมือนคุณพ่อไม่ผิดเพี้ยน ซ้ำๆ ซักหลายเหลือเกิน แต่...แต่...นั่นไม่ใช่สาเหตุที่ตำรวจเริ่มจับตามองคุณพ่อ เรื่องมีอยู่ว่า มีคนแอบแจ้งตำรวจค่ะ ฉันไม่ทราบว่าเป็นใคร รู้แค่จะต้องเป็นคนในบ้านแน่นอน ไม่ต้องสงสัยว่าคือใครคนหนึ่งในตระกูลสึบากิ ซิงกู และทามามุชิ สามครอบครัวซึ่งอาศัยร่วมชายคาคฤหาสน์เดียวกัน”

ชั่ววินาทีนั้น ในสายตาคินดะอิ ใบหน้าของมินะโกะดูราวกับแม่มดน่าสะพรึงกลัว เงามืดที่พ่องุ้มร่างหญิงสาวเอาไว้ก็เหมือนจะแปรเปลี่ยนเป็นเปลวไฟสีดำลุกไหม้ขึ้นมา